

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 05 iulie 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, declarat de inculpatul

*Musteața Leontie xxxxxx, născut la
xxxxxxxxxxxxxxxx în mun. xxxxxxxx, or. xxxxxxxx, locuitor
al mun. xxxxxxxx, or. xxxxxxxx, str. xxxxxxxx,
cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 09.02.2016 – 05.07.2016,
instanța de apel: 28.07.2016 – 29.11.2016,
instanța de recurs: 30.01.2017 – 28.03.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 05 iulie 2016, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Musteața Leontie a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat, pentru un termen de probă de 1 an.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Miron E. prejudiciul material de 449 lei, moral de 15.000 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 28 noiembrie 2015, orele 18:30, inculpatul Musteața Leontie, conducând automobilul „Dacia Logan”, n.î. xx xx xxx, se deplasa pe str. Studenților, mun. Chișinău, din direcția str. Florilor spre bd. Moscovei. În timpul deplasării, ajungând la trecerea nedirijată pentru pietoni, amplasată până la intersecția str. Studenților cu bd. Moscovei, mun. Chișinău, intrând în zona de acțiune a indicatoarelor de informare și orientare 5.50.1 - 5.50.2 „Trecere pentru pietoni” și a marcajului rutier 1.14.1, n-a asigurat securitatea la trafic și nu a acordat prioritate pietonului la trecerea pentru pietoni nedirijată, semnalizată prin indicatoarele și marcajele corespunzătoare, și încălcând prevederile pct. 11 lit. f) al Regulamentului Circulației Rutiere conform cărui „conducătorul de vehicul este obligat la trecerile pentru pietoni cu circulația nedirijată, să cedeze trecerea pietonilor aflați în traversarea drumului pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului” și ale pct. 45. 1) și 2) al Regulamentului Circulației Rutiere, conform cărui „1) Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră; 2) iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, și ca urmare a comis tamponarea pietonului Miron Elena, născută la xxxxxx, care în acel moment finaliza traversarea carosabilului la trecerea pentru pietoni, semnalizată prin indicatoarele de informare și orientare 5.50.1 - 5.50.2 și a marcajului rutier 1.14.1, de la dreapta spre stânga relativ deplasării unității de transport, cauzându-i conform raportului de expertiză medico - legală nr. 3056/D din 31 decembrie 2015, o vătămare corporală medie sub formă de fractura maleolelor laterale cu deplasare intra - articulară, fractura fibulei în 1/3 inferioară cu deplasare.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că aceste probe dovedesc vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale și a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul s-a căit sincer, a comis o infracțiune mai puțin gravă, are un copil minor la întreținere, nu a reparat prejudiciul cauzat, concluzionând că corectarea lui poate avea loc fără privare de libertate, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, conform prevederilor art. 90 Cod penal.

La fel, instanța a indicat că față de inculpat urmează a fi aplicată și pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport, ținând cont de modalitatea comiterii infracțiunii, tamponarea persoanei pe trecere de pietoni, unde aceștia trebuie să se simtă în siguranță, iar în cadrul cercetării judecătorești nu s-a stabilit necesitatea vitală de a deține permis de conducere, ca fiind unica sursă de existență.

Instanța a concluzionat admiterea integral a cererii părții vătămate privind repararea prejudiciului material, fiind probată prin bonul de plată.

Totodată, instanța a statuat că partea vătămată a suferit o trauma psihică majoră, a suferit intervenție chirurgicală, a avut nevoi de îngrijiri medicale, tratament și cheltuieli suplimentare. Astfel, prejudiciul moral urmează a fi evaluat într-un quantum rezonabil, ca să nu reprezinte în același timp o pedeapsa pentru inculpat, și nici o sursă de îmbogățire pentru partea civilă, ținând cont și de condițiile generale economico-sociale, motiv pentru care urmează a fi admisă parțial cererea privind repararea daunei morale, adică în mărime de 15.000 lei.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Vladimir Severin, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (1), 90 Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, cu încasarea cheltuielilor judiciare de 84 lei, legate de efectuarea expertizei medico-legale.

Apelantul a invocat că instanța de judecată nu a ținut cont de prevederile art. 61 și 75 Cod penal, încât nu i-a aplicat inculpatului o pedeapsă rezonabilă, pentru corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Fapta inculpatului a afectat una din valorile sociale supreme protejate de lege - sănătatea persoanei, săvârșită prin încălcarea unor reglementări rutiere elementare, în special „marcajul trecerii pietonale”, astfel pedeapsa-i stabilită este prea blândă.

Inculpatul a comis fapta în condiții rutiere și climaterice prielnice circulației, ce trezește dubii rezonabile cu privire la capacitățile acestuia de a conduce în securitate mijlocul de transport, prin urmare el trebuie privat de dreptul de a conduce mijloace de transport.

3.1. La 28 noiembrie 2016, a declarat apel și avocatul Ion Ciofu, în numele părții vătămate Miron E., solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă integral acțiunea civilă.

Apelantul a indicat că instanța de fond nu a ținut cont, că în urma accidentului rutier, părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale medii, ea a suportat o intervenție chirurgicală, iar reabilitarea ei va dura un timp îndelungat.

3.2. Avocatul Serghei Canțer la fel a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu amendă, fiind micșorat și quantumul prejudiciului moral încasat.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a ținut cont că inculpatul este caracterizat pozitiv, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a recunoscut vina, totodată inculpatul a declarat în instanță că are posibilitatea să achite o amendă.

Sanctiunea articolului incriminat inculpatului, înafara de pedeapsa închisorii de până la 3 ani, mai prevede și amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității, care puteau fi stabilite inculpatului de către instanța de judecată.

În cazul inculpatului, aplicarea unei alte pedepse non-privative de libertate, cum este amenda ar fi atins scopul pedepsei penale de corijare și reeducare a ultimului.

Inculpatul este angajat în câmpul muncii în calitate de șofer, astfel șoferia fiind unica sursă de existență a acestuia și a familiei sale, întreține un copil minor, circumstanțe care permit instanței de apel să-i aplice acestuia o pedeapsă sub formă de amendă.

Suma de 15.000 lei cu titlu de prejudiciu moral încasată de instanța de judecată este exagerată, deoarece în practica judiciară existență pe asemenea cauze suma prejudiciului moral încasat constituie 5000 lei.

Mai mult, partea vătămată nu a probat cuantumul prejudiciului moral pe care l-a solicitat, astfel instanța neîntemeiat a încasat suma de 15.000 lei cu titlu de prejudiciu moral, urmând să admită în principiu acțiunea civilă, cu acordarea posibilității părții vătămate de a se adresa pe cale civilă.

Automobilul condus de inculpat avea asigurare obligatorie, astfel în cazul examinării acțiunii civile urma să fie atrasă ca parte și compania de asigurări, care conform legislației poartă răspundere materială.

Astfel, acțiunea civilă a fost admisă parțial neîntemeiat, nefiind prezentate probe pertinente pentru dovedirea sumei prejudiciului moral încasat, fiind menționate în sentință temeieri de încasare a prejudiciului moral cum ar fi că partea vătămată a avut nevoie de intervenții chirurgicale, pentru care a cheltuit mijloace financiare, cheltuieli care nu pot fi apreciate ca prejudiciu moral, mai mult partea vătămată este studentă și dispune de asigurare medicală.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, apelul avocatului Serghei Canțer, în numele inculpatului, a fost respins ca nefondat.

Apelul avocatului Ion Ciofu, în numele părții vătămate Miron E., a fost respins ca depus peste termen.

Apelul procurorului a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Musteața Leontie a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea i-a fost suspendată condiționat, pentru un termen de probațiune de 1 an.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul Elenei Miron prejudiciul moral de 30.000 lei.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a reținut că, apelul avocatului Ion Ciofu, în numele părții vătămate Miron E. este tardiv, deoarece sentința a fost pronunțată integral la 05 iulie 2016, în prezența inculpatului și părții vătămate, fiindu-le înmănată imediat copia acesteia, fapt confirmat prin recipisa anexată la f.d. 95, contrasemnată de participanții vizați.

În același timp, avocatul Ion Ciofu a declarat apelul la 28 noiembrie 2016, adică peste termenul prevăzut de lege, de 15 zile de la data pronunțării sentinței.

Argumentele avocatului Serghei Canțer sunt nefondate, deoarece la stabilirea pedepsei instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer, a comis o infracțiune mai puțin gravă, are la întreținere un copil minor, este caracterizat pozitiv.

Totodată, inculpatul nu a întreprins acțiuni în vederea restituirii prejudiciul cauzat prin infracțiune. Prin urmare, instanța de fond corect a considerat că inculpatul urmează a fi condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, la 1 an și 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 1 an, conform prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal.

Astfel, apelul avocatului privind aplicarea față de inculpate a unei pedepse mai blânde, sub formă de amendă, este nefondat.

Mai mult, în descriptivul sentinței, instanța de fond a indicat că inculpatului urmează a-i fi aplicată și pedeapsa complimentară. Însă, în dispozitivul sentinței nu a făcut referire la aplicarea sau neaplicarea sancțiunii complimentare, eroare ce urmează a fi corectată în instanța de apel.

Or, aplicarea sancțiunii complimentare, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, este necesară și va contribui la atingerea scopului pedepsei penale, corectarea și reeducarea inculpatului.

Scopul pedepsei în cauza dată poate fi atins prin aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării ei, și cu numirea pedepsei complimentare - privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 1 an, mai ales că în prezent se comit cu o frecvență sporită infracțiuni similare, ce majorează gradul prejudiciabil al acestora și rezonanța lor socială.

Pe lângă aceasta, instanța de apel a menționat că suma de 15.000 lei, încasată de către instanța de fond, este prea mică pentru suferințele morale suportate de partea vătămată, concluzionând că sumă de 30.000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, va avea efect compensatoriu pentru partea vătămată.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită *casarea hotărârilor adoptate*.

Recurentul a invocat că instanțele de judecată nu au ținut cont că el este caracterizat pozitiv, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a recunoscut vina, urmând a-i fi aplicată pedeapsa cu amendă, pe care are posibilitatea să o achite, fiind atins scopul pedepsei penale de corijare și reeducare lui.

Sancțiunea articolului incriminat, mai prevede și sancțiuni non-privative de libertate, cum este: amenda, munca neremunerată în folosul comunității, care puteau a-i fi aplicate de către instanța de judecată.

Este angajat în calitate de șofer, această meserie fiind unica sursă de existență a familiei sale, cu un copil minor.

Instanța de fond a încasat ca prejudiciu moral suma de 15.000 lei, care este exagerată, deoarece în practica judiciară pe asemenea cazuri, suma prejudiciului moral încasat constituie 5000 lei.

Mai mult, partea vătămată nu a probat cuantumul prejudiciului moral solicitat, astfel instanța neîntemeiat a dispus încasarea prejudiciului moral, urmând să admită în principiu acțiunea civilă, cu acordarea posibilității părții vătămate de a se adresa pe cale civilă.

Avea asigurare obligatorie, astfel că, în cazul examinării acțiunii civile urma să fie atrasă ca parte și compania de asigurări, care conform legislației poartă răspundere materială.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial neîntemeiat, nefiind prezentate probe pertinente pentru dovedirea sumei prejudiciului moral încasat, fiind menționate în sentință temeuri de încasare a prejudiciului moral cum ar fi că partea vătămată a avut nevoie de intervenții chirurgicale, pentru care a cheltuit mijloace financiare, cheltuieli care nu pot fi apreciate ca prejudiciu moral, mai mult partea vătămată este studentă și dispune de asigurare medicală.

La fel, instanța de apel a dispus ilegal încasarea prejudiciului moral în mărime de 30.000 lei, deoarece în apel acuzarea nu a solicitat încasarea acestui prejudiciu, iar apelul părții vătămate a fost respins ca tardiv. Astfel, instanța a depășit limitele solicitărilor din apelurile examinate.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 7) și 10) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit face următoarele concluzii.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs.

Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) și (6) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427, argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens și formularea propunerilor privind hotărârea solicitată.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept și pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, recurentul indicând și pct. 7) din acest articol, care prevede temeiul că instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța și care ar fi circumstanțele și erorile de drept că instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau că apelul a fost introdus tardiv, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Pe lângă aceasta, în recursul ordinar lipsește cu desăvârșire formularea propunerilor privind hotărârea solicitată, în conformitate cu soluțiile prescrise în art. 435 alin. (1) Cod de procedură penală (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut în aspectul vizat, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat se reține că, împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat ținând cont de prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de

părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent privind pedeapsa aplicată inculpatului, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția în această parte, că i-au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, și că recursul ordinar este neîntemeiat în aspectul reiterat supra.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Conform art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Însă, conform art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei în limitele temeiurilor invocate și cererile formulate de apelant. Or, în corespundere cu art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În această consecutivitate se reține, că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

Astfel, acuzatorul nu a contestat cu apel sentința și în latura prejudiciului moral (*pct. 3. din decizie*).

Prin urmare, soluția instanței de apel privind admiterea doar a apelului procurorului, cu casarea sentinței și în latura civilă, cu încasarea de la inculpat, în beneficiul părții vătămate, a unui prejudiciu moral mai mare, adică de 30.000 lei, prezintă depășirea neîntemeiată a limitelor recursului procurorului în defavoarea inculpatului, deci nu are niciun suport legal (*pct. 4. din decizie*).

Astfel, decizia instanței de apel nu cuprinde motive legale pe care este întemeiată soluția în latura civilă.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală instanța de recurs admite recursul, casează parțial hotărârea atacată și menține hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanța de apel, constituie erori de drept, prescise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, se impune soluția casării deciziei instanței de apel în latura civilă, pe motiv că apelul a fost greșit admis în această parte, cu menținerea sentinței primei instanțe în aspectul vizat.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de inculpatul Musteața Leontie xxxxxx, casează decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, în partea privind încasarea de la Musteața Leontie în beneficiul Elenei Miron a prejudiciului moral în mărime de 30.000 lei, pe motiv că apelul a fost greșit admis în această parte.

Menține sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 05 iulie 2016, în partea privind încasarea de la Musteața Leontie xxxxxx în beneficiul Elenei Miron a prejudiciului moral în mărime de 15.000 lei.

În rest, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016 se menține.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 aprilie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun